

Első fejezet

Tamino, az ifjú herceg egy félelmetes sárkány elől menekülve ismeretlen, vad vidékre téved. Ijedtében elájul, ezért nem veszi észre, hogy a sárkányt legyőzve három hölgy megmenti őt. Később egy madarász sípjának hangjára ébred, akit Papagenonak hívnak, és aki rögtön magára vállalja a hőstettet. Füllentéséért példásan megbüntetik a visszatérő hölgyek, akik éppen a hercegnek hozzák úrnőjük üzenetét. Az ismeretlen, sötét, zord birodalom királynője arra kéri Taminót, hogy mentse meg a lányát Paminát, akit egy Sarastro nevű varázsló rabolt el tőle...

Micsoda rémséges, ijesztő bércek, miféle mélységes mély sötét erdő, milyen zord, kietlen, idegen táj. Sehol egy lélek. Sehol egy lámpa. Sehol egy égen izzó csillag, semmi fény. No lám, amott egy ifjú fut felénk. Mennyire délceg, mennyire fél.

– Ó, jaj! Micsoda rémítő táj, amin járok? Milyen nagy idegen, rideg és sötét. Milyen ember nem járta bércek és hegyek. Mily fenyegető meredek sziklák, veszélyes, mély, sötét erdő. Hova húz, hova üldöz. Micsoda fenevad kényszerít? Kígyó vagy sárkány? Jaj, ki segít? Jaj, ki ment meg engem? Irdatlan gyík. Vérengző, bűsz üldözőm, jaj, az életemre tör. Szája egy barlang, szeme vöröslő, vérben és füstben mint forog, bőrét hatalmas pikkelyek fedik. Akár egy páncél. Nem fogja nyíl, nem sérti kő, nem állítja meg semmi. Nincs más, csak az iszkolás. Egyre jobban, egyre messzebb. Jaj, ki segít! Jaj, elveszek! Jaj, ki segít! Ki ment meg engem?

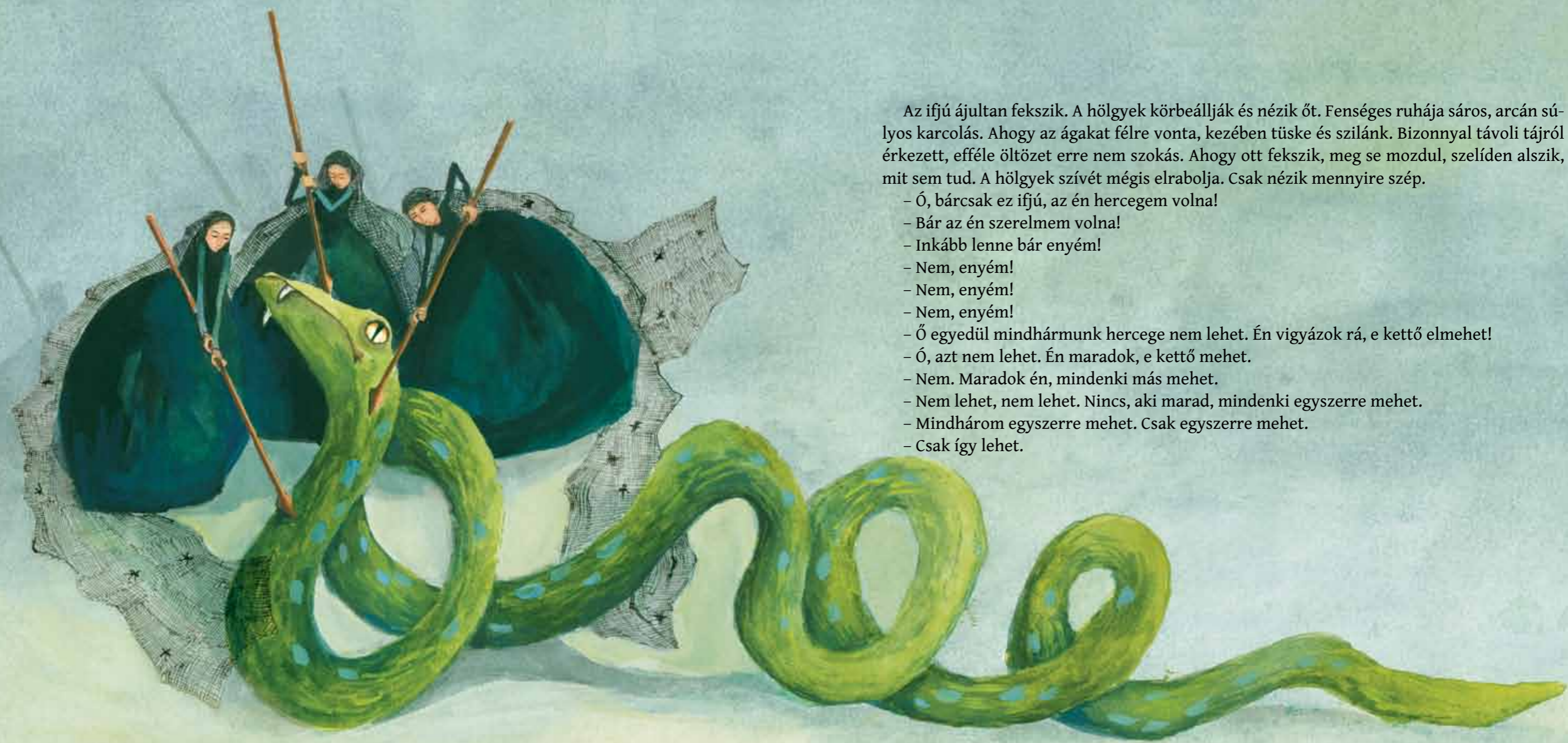
Szegény ifjú. Mennyire fut. Mennyire fél. Nyomában rettenetes kígyó. Bizonytal életére tör. Üldözi, kényszeríti iszkolásra. Otthonától egyre távolabbra, egyre sötétebb rengetegbe úzi őt. Itt lesz a vége? Ez lesz a veszte? Ifjú élete itt derékba tör? Szörnyű állat, ezen a vad éjszakán, talán a vérét ontja ki? Kár volna érte. Annyira fiatal. Annyira szép. Annyira fél.

Elájult. Nem mozdul. Mi lesz most? A fenevad közelít. Egyre közelít. Kígyó vagy sárkány? Jaj, ki segít? Nincs senki itt, aki megmenti őt? Annyira fiatal. Annyira szép.

Micsoda nagy szerencse. Milyen mesebeli varázslat. A sötétből hirtelen három hölgy lép elő. Ruhájuk éjfeke búrsony, szegélye fekete toll. Arcuk előtt csillagos fátyol, fekete túll. Kezükbén fényes dárda csillan. Mennyire gyorsak, mennyire bátrak. Nem kell egy pillanat se, a szörnynek eléje ugranak. Kezüik magasra lendül. Három szúrás. Egy a nyakra, egy a szívre, egy a fejre. Micsoda szerencse. Micsoda varázslat. Az ifjú megmenekült! Micsoda kár lett volna érte. Annyira fiatal. Annyira szép.

A három fekete hölgy az ifjút körbe állja. Közelebb hajolva figyelik, él-e még.

- Talán csak alszik.
- Bizonytal alszik, talán még él.
- Remélem él.
- Micsoda ifjú!
- Micsoda termet!
- Milyen fenséges, ifjú termet!
- Annyira délceg!
- Annyira szép!
- Bizony, de szép!

Az ifjú ájultan fekszik. A hölgyek körbeállják és nézik őt. Fenséges ruhája sáros, arcán súlyos karcolás. Ahogy az ágakat félre vonta, kezében túske és szilánk. Bizonytal távoli tájról érkezett, efféle öltözet erre nem szokás. Ahogy ott fekszik, meg se mozdul, szelíden alszik, mit sem tud. A hölgyek szívét mégis elrabolja. Csak nézik mennyire szép.

– Ó, bárcsak ez ifjú, az én hercegem volna!

– Bár az én szerelmem volna!

– Inkább lenne bár enyém!

– Nem, enyém!

– Nem, enyém!

– Nem, enyém!

– Ő egyedül mindhármunk hercege nem lehet. Én vigyázok rá, e kettő elmehet!

– Ó, azt nem lehet. Én maradok, e kettő mehet.

– Nem. Maradok én, mindenki más mehet.

– Nem lehet, nem lehet. Nincs, aki marad, mindenki egyszerre mehet.

– Mindhárom egyszerre mehet. Csak egyszerre mehet.

– Csak így lehet.